

Port în suflet o mare bucurie : pe scenă am avut prilejul să întruchipez pe cel mai iubit și mai luminos reprezentant al mitologiei noastre populare — simbol al vitejiei, dreptății și adevărului : Făt Frumos, iar în film pe Harap Alb !

Micul meu bilanț de activitate îl dedic cu emoție aniversării partidului, în rindurile căruia am cîntea să mă număr.

Florin Piersic

NENUMĂRAȚII MEI EROI

Preda (din Anii negri), Victor (din Marele fluviu își adună apele), Lisandru (din Îndrăzneala și Punctul culminant), Spiridon Biserică (din Mielul turbat), Tase Mateescu (din Cu cine mă bat)... iată cîteva elemente ale autobiografiei mele scenice.

I-am întîlnit nu numai în cabină, în fața oglinzii, nu numai în text și replică.

Îi regăsesc în fiecare zi, în fiecare ceas, în orele dinafara teatrului, la ceasuri diverse, în împrejurări nenumărate.

Joc foarte des asemenea eroi, a căror prezență devine tot mai frecventă, tot mai caracteristică zilelor noastre.

Dificultatea cea mai mare, a mea, tînr actor comunist, crescut în școala și teatrul Republicii Socialiste România, a fost nu doar de a cunoaște și de a înțelege acest erou, ci aceea de a reuși să-l înfățișez de fiecare dată altfel, nu multiplicat la nesfîrșit, ci de fiecare dată adus pe scenă într-o viziune tot mai adîncă, mai multilaterală, mai complexă. Și acest lucru nu se poate împlini altfel decît prin cunoașterea tot mai adîncă a realității, prin plasarea eroului interpretat în complexitatea fenomenului social ce-l determină.

Și mai ales se impune strădania de a descifra ceea ce este specific național unui erou al zilelor noastre, coordonatele psihologiei sale proprii, reacțiile sufletești specifice poporului român edificînd socialismul.

Am avut fericirea de a fi unul din interpreții marelui spectacol festiv închinat congresului de constituire a Uniunii cooperativelor agricole de producție.

Pe scenă, eu singur ; în fața mea, mii de oameni, cei mai înaintați trudiatori ai ogoarelor înfrățite prin muncă socialistă ; în sală, eroi interpretați de mine în piese de Maria Banuș, Gheorghe Ulad. Am încercat să le pătrund gîndurile, năzuințele, frămîntările.

Am avut numeroase întîlniri cu spectatori din uzine, de pe marile șantiere ; am cunoscut eroi ai muncii socialiste, îndrăzneți făuritori de valori și bunuri.

În fiecare din ei caut să recunosc ceva, o fibră, un gînd, un anume mod de a reacționa, de a înfrunta greutățile, de a se autodepăși, de a cuceri ziua de mîine.

Nu vreau să fac un erou „cumul” sau „panoplie”, ci să topesc multitudinea de calități sufletești ale eroului nou într-un personaj, diferit de la o scenă la alta, de la o piesă la alta, de la un autor la altul.

Și mai ales aștept cu dragoste acea piesă căreia să-i dedic tot ceea ce pot mîi bine în munca mea pe scenă, cu cît mai multă pasiune și cu cît mai mult entuziasm. Acesta este rolul mare, marele rol al vieții mele, pe care eu, ca oricare alt actor tînr, îl visez cu precădere.

La spectacolul festiv de care pomeneam, a fost un moment deosebit de emoționant : un grup uriaș de pionieri cîntînd cu voci de cristal un înălțător imn : „Mulțumim din inimă partidului !” În culise, eu și tinerii mei colegi actori murmuram odată cu ei cuvintele care spun totul !

Silviu Stănculescu